

CSÓRI SÁNDOR

Virágoznak a gesztenyék

*Virágoznak a gesztenyék,
macska fut át az uton.
Megnézem szőre fényét:
tavasz van, tudom, tudom.*

*Minden lélegzik, susorász,
minden, ami örül magának;
fölemelt kézzel nőnek a fák,
s röpdösnek női selyemsálak.*

*Bukfencezik, forog a Nap is:
repülőből kidobott röpcédula,
telis de teli boldog biztatással:
„Találj már végre önmagadra.”*

*Mosolygok, Sors, homlokom száraz...
Régóta azt gyanítom,
hogy te se ismeresz engem.
Nem írtam himnuszot, mégis élek,
s nem kerestem ülőhelyet
a mennyben.*

*Ezután se keresek, megnyugodhatsz.
Útlevelem csupán egy zöld levél.
A Tavaszba is úgy érkezem mindig,
mint aki csak úgy mendegél.*

Ki tudja, ki az?

*Valaki hív,
valaki dúdolgat nekem,
valaki megremegteti mögöttem
a tegnapi délből kivirágzott
árvácskák bokrait.*

[*Csoóri Sándor versei*]

*És közben
egy forgószéllel is táncol.
De ki tudja, ki az?*

*Talán már a
megrészegedett tavasz viháncol?*

*A város vastüdőben
zibál az oldalamon,
mintha egy földi, kis pokol
nappali óre volna.*

*Városom, te sokarcú jós:
susogó, cserfes, konok és mogorva,
áruld el nekem,
ki keresbet engem
nevetve, zokogva?*

*Talán szép halottaim közül
a legbátrabb, a legszebb,
aki sose félt feltámadni
s kilombosítani újra
minden mostoha erdőt
és száraz fakeresztet?*

Ő! Ő! Csakis ő lehet!

*Istenem, súgd meg nekem:
végül is mit csináljak?
Tördelgetném ámuló ujjaimat,
de nem találok sehol a kezem.*

Csoóri Sándor (1930) Ürömon él. A *Hitel* alapítója és főszerkesztője. Legutóbbi kötete: *A szétzilált nemzet* (2010).